

Met 'hakken' aan boord van de OD-1

Het is vrijdagmorgen 7.10 uur. De thermometer buiten geeft -2 graden Celsius aan. Ik ben 50 minuten te vroeg voor mijn afspraak. Zo bedekt met een paar centimeter sneeuw ligt de haven van Scheveningen er sprookjesachtig verlicht bij. Met enige moeite krijg ik mezelf zo ver om de kou te trotseren en buiten snel wat foto's te schieten. Binnen 5 minuten zit ik weer in mijn auto... motor aan, kachel op 21.

Door Yvonne van Doorn

Na nog maar een paar keer mijn aantekeningen te hebben doorgelezen, sta ik dan klokslag 8 uur op de wal bij de OD-1 'Maarten Jacob'. Ik word direct door één van de bemanningsleden aangesproken en gevraagd wordt of ik al een vriend heb. Ik antwoord met: 'Ja, en zes kinderen'. Lachend word ik verwelkomd en aan boord geholpen. Binnen tref ik Jaap Tanis, schipper van de OD-1. Onder het genot van een meer dan welkom warm kopje thee, word ik in een sneltreinvaart (want de mannen willen ook erg graag weer naar huis) bijgepraat over het bewogen verleden van de visserskotter, de huidige bemanning, rederij Jaczon, de positieve ontwikkeling van het pulsvissen en de problemen met de vergunningen vanuit Brussel. Vooral dit laatste onderwerp is een

doorn in het oog van Tanis. "Er is door de rederijen en zelfstandige vissers enorm geïnvesteerd. Er hangt hier gewoon voor twee rode Mercedesen aan kapitaal. Het is een duurzaam alternatief voor de boomkorvisserij, met minder bodemberoering, minder ongewenste bijvangsten en een forse daling van de brandstofkosten. Je zou verwachten dat Europa blij zou zijn met innovatieve vistechnieken, aangezien ze onder andere een einde wil maken aan ongewenste bijvangst, maar ze weigeren tot op heden de pulskor volledig toe te laten. Dat zorgt onderling bij de vissers, jammer genoeg, steeds vaker voor schuine gezichten. De zuidelijke lidstaten zijn het grote probleem. Landen als Spanje, Portugal en Frankrijk, die nog vissen met oude systemen en oude schepen, hebben een immense visserijlobby in Brussel en zij verzetten zich hevig tegen deze innovatie. Maar terug naar de boomkor is voor ons geen optie meer, de rendabiliteit is dan 0,0". Zeven kantjes aan aantekeningen verder en bijna anderhalf uur later, komen de saucijsjes - en de echte zeemannsverhalen - op tafel. Even moet ik den-

ken aan de Fisherman's friend reclame. Over echte stoere mannen, maar wel met een klein hartje. Na de korte pauze met de bemanning, wil iedereen zo snel mogelijk weer aan het werk, ideaal voor mij om mooie actiefoto's te maken. Soms met twee handen aan de reling, baan ik mee voorzichtig een weg over het spekgladde dek. Ik en mijn stadsbenen. Nadat het kompas opnieuw is afgesteld door iemand van TOS verlaat ik pas rond 12.15 uur de 'Maarten Jacob'. Met hersenen die nog op volle toeren draaien stap ik weer in mijn autootje op weg naar Rotterdam. Blij dat mijn eerste interview zo leuk verlopen is. Bedankt Jaap, voor alle ins- en outs. Wie weet neem ik je aanbod, om een weekje mee te gaan, nog wel aan. Maar als kok is misschien niet zo'n goed idee, volgens mij ben ik dan alleen maar de vissen aan het voeren!

